

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov senátu JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy**, so sídlom v Bratislave, Primaciálne nám. č. 1, proti žalovanému **L. A.**, bývajúcemu v D., zastúpenému JUDr. T. H., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 24 683 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 7 C 67/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. apríla 2011 sp. zn. 9 Co 171/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. apríla 2011 sp. zn. 9 Co 171/2010,

I. z a m i e t a v časti smerujúcej proti výroku tohto rozsudku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom vyhovujúcom výroku zmenený tak, že žaloba sa zamieta,

II. o d m i e t a vo zvyšnej časti.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou na súde 19. februára 2008 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplatenia 743 600 Sk (24 683 €) s príslušenstvom (špecifikovaným v žalobe), ktorá suma

pozostáva z 514 800 Sk titulom nájomného za obdobie od 20. decembra 2004 do 20. decembra 2006 a z 228 800 Sk titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov za rok 2007. Ako rozhodujúce skutočnosti uviedol, že 16. apríla 2002 uzavrel so žalovaným zmluvu o nájme nebytového priestoru, nachádzajúceho sa v podchode na T., v katastrálnom území B., za užívanie ktorého žalovaný riadne neplatil nájomné a v roku 2007 ich bezdôvodne užíval.

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj ako súd prvého stupňa) rozsudkom zo 16. februára 2010 č.k. 7 C 67/2008-134 zaviazal žalovaného v lehote 3 dní vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 7 594,76 € s 8,5 % úrokom z omeškania od 19. februára 2008 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, že účastníci uzavreli 16. apríla 2002 zmluvu o nájme nebytového priestoru, nachádzajúceho sa v podchode na T., v katastrálnom území B., na parcele č. X. v celkovej výmere X. m², z čoho obchodný priestor predstavoval 45,77 m² a obslužný priestor 26,07 m² (ďalej len „nebytový priestor“) s tým, že doba nájmu bola dohodnutá na dobu určitú od 16. apríla 2002 do 31. decembra 2003 s výškou nájomného 375 137 Sk ročne so záväzkom žalovaného uhrádzať nájomné v štvrtročných splátkach po 39 784,25 Sk. Zmluvné strany sa zároveň dohodli, že nájom nie je možné obnoviť podľa § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka a že v prípade, ak nájomca bude požadovať predĺžiť nájomnú zmluvu, zmluvné strany uzavrú novú zmluvu o nájme. Účastníci 13. novembra 2002 uzavreli dodatok č. 1/2002 k zmluve o nájme nebytového priestoru, podľa ktorého sa zúžil predmet nájmu na 45,76 m², z čoho obchodný priestor predstavoval 22,88 m² a obslužný 22,88 m², a súčasne bola upravená aj výška nájomného na sumu 228 800 Sk ročne so záväzkom žalovaného uhrádzať nájomné v štvrtročných splátkach po 57 200 Sk. Od roku 2003 žiadna zmluva o nájme nebytového priestoru nebola medzi účastníkmi uzavretá, napriek tomu žalovaný užíval nebytový priestor naďalej. Keďže žalovaný za užívanie nebytového priestoru neplatil, žalobca ho 29. novembra 2006 vyzval na jeho vypratanie, na ktorú výzvu nereagoval a nebytový priestor vypratával až v roku 2008 po podaní žaloby na vypratanie. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnené právo na nájomné za obdobie od 20. decembra 2004 do 20. decembra 2006 súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba nie je v tejto časti dôvodná, keďže v konaní bolo nesporne preukázané, že zmluva o nájme nebytového priestoru bola uzavretá na dobu určitú do 31. decembra 2003; nájom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“) a článkom 2 nájomnej zmluvy skončil uplynutím času, na ktorý bol dojednaný,

z ktorého dôvodu žalovanému nevznikla povinnosť platiť v nájomnej zmluve dohodnuté nájomné. Súd prvého stupňa považoval žalobu za dôvodnú len v časti, ktorou sa žalobca domáhal na žalovanom vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7 594,76 €, nakoľko bolo v konaní preukázané, že žalovaný napriek výzve žalobcu z 29. novembra 2006 na vypratanie nebytového priestoru, tento počas celého roku 2007 užíval, za jeho užívanie neplatil a žalobcovi ho odovzdal až 14. marca 2008. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z výšky nájomného dohodnutého v nájomnej zmluve. Preto s poukazom na § 451 Občianskeho zákonníka a § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 vyhlášky č. 87/1995 Z.z. žalobe v tejto časti vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako odvolací súd) na odvolanie oboch účastníkov rozsudkom z 13. apríla 2011 sp. zn. 9 Co 171/2010 rozsudok súdu prvého stupňa 1/ zmenil v jeho vyhovujúcej časti tak, že žalobu zamietol, 2/ potvrdil v jeho zamietajúcej časti, 3/ žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Pokiaľ súd prvého stupňa zamietol žalobcu v časti, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia nájomného za užívanie nebytového priestoru, odvolací súd v tejto časti považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny a stotožnil sa v celom rozsahu so skutkovým stavom zistením súdom prvého stupňa ako i jeho právnym posúdením veci. Aj podľa jeho názoru, nájom nebytového priestoru bol účastníkmi jednoznačne dohodnutý na dobu určitú, a to do 31. decembra 2003, a keďže § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na nájom nebytových priestorov nevzťahuje, nemohlo dôjsť k predĺžovaniu nájmu a uplynutím dohodnutej doby sa nájom skončil. Rozsudok súdu prvého stupňa však nepovažoval za správny v časti, v ktorej vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie získané užívaním nebytového priestoru v roku 2007. Uviedol, že pre vznik tohto nároku bolo potrebné preukázať, že žalovaný nebytový priestor bez právneho dôvodu užíval. V danom prípade však nebolo jednoznačne preukázané, že nebytový priestor bol žalovanému odovzdaný do užívania riadne, že by ho žalovaný skutočne fakticky užíval a znemožnil jeho užívanie žalobcovi; žalobca len tvrdil, že žalovaný mu vrátil kľúče od nebytového priestoru v roku 2008 a iný relevantný dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti neprodukoval. Z dokazovania vykonaného pred odvolacím súdom vyplynulo, že žalovaný okrem sporného nebytového priestoru mal so žalobcom uzavreté ďalšie nájomné zmluvy, ktorých predmetom boli nebytové priestory nachádzajúce sa tiež v podchode na T. v Bratislave, pričom žalovaný tvrdil, že kľúče, ktoré v roku 2008 vrátil žalobcovi sa týkali iných nebytových priestorov a nie sporného nebytového priestoru. Keďže v konaní

nebolo nesporne preukázané, že by počas žalobcom uplatneného obdobia (rok 2007) žalovaný nebytový priestor užíval a tým sa bezdôvodne obohacoval a že by žalobcovi nejakým spôsobom bránil, aby si tento priestor prevzal a užíval ho, odvolací súd považoval žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za nedôvodnú. Preto v tejto časti v zmysle § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 224 ods. 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie a navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15 189,54 € s príslušenstvom titulom nájomného za obdobie od 1. štvrťroku 2005 do 4. štvrťroku 2006, a sumu 7 594,77 € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za rok 2007. Namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď bol toho názoru, že § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je možné aplikovať na nebytové priestory, a preto nemohlo dôjsť k predĺžovaniu nájmu. Mal za to, že § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na nebytové priestory vzťahuje, nakoľko zákon č. 116/1990 Zb. ako lex specialis danú problematiku neupravuje ani nevylučuje možnosť konkludentného obnovenia nájomného vzťahu. Trval na tom, že žalovaný kľúče od nebytového priestoru odovzdal až 14. marca 2008 po tom, čo bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté o jeho vypratání žalovaným, preto je aj jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným užívaním nebytového priestoru v roku 2007 dôvodný.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu „odmietnuť“, rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou,

ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Výroková časť dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje niekoľko výrokov: výrok , ktorým **1/** v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol, **2/** v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a **3/** o trovách konania. Dovolateľ napadol toto rozhodnutie v celom rozsahu, všetky jeho výroky. Prípustnosť proti ním smerujúcich častí dovolania posudzoval najvyšší súd samostatne.

1. Dovolanie žalobcu smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v jeho zamietajúcej časti.

Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť tejto časti dovolania žalobcu z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by uvedená časť dovolania žalobcu bola procesne prípustná, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne

zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť tejto časti dovolania žalobcu preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

K námietke žalobcu, že napadnutý rozsudok v tejto časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalobcom bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

2. Dovolanie žalobcu je procesne prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.) proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa (žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 7 594,76 € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytového priestoru za rok 2007) a žalobu v tejto časti zamietol.

Dovolateľ ani v tejto časti procesné vady uvedené v § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd, ktorý je v prípade procesne prípustného dovolania povinný prihliadať na existenciu niektorej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, keď prípadne nebola v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že zo spisu nevyplýva ani žiadna vada takejto povahy.

Žalobca v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci spočíva podľa žalobcu v tom, že odvolací súd nesprávne dospel k záveru, že na strane žalovaného užívaním nebytového priestoru v roku 2007 nevzniklo bezdôvodné obohatenie, keď vychádzal z toho, že žalobca nepreukázal, že žalovaný reálne nebytový priestor v tomto období užíval, že odmietal tento priestor odovzdať žalobcovi a že tak neurobil až 14. marca 2008.

Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 Občianskeho zákonníka).

Dovolací súd z dokazovania vykonaného súdmi nižších stupňov má za to, že skutkové zistenia potrebné pre posúdenie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 7 594,76 €, z ktorých vychádzal odvolací súd pri rozhodovaní sú v prejednávanej veci postačujúce aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu, podľa názoru ktorého umožňujú záver, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je v tejto časti vecne správny. Dovolací súd sa stotožňuje s právnym záverom odvolacieho súdu, že v konaní nebolo nesporne preukázané, že by žalovaný nebytový priestor v roku 2007 užíval a tým sa bezdôvodne obohacoval, že by žalobcovi nejakým spôsobom bránil v jeho užívaní a že by kľúče od nebytového priestoru odovzdal až 14. marca 2008. Jeho záver, že žalovaný 14. marca 2008 odovzdal kľúče od iného, resp. iných nebytových priestorov, jednoznačne preukazuje obsah spisu. Ako vyplýva z výpovede žalobcu (napr. na č.l. 179 spisu), nájomná zmluva č. X. sa týka nebytového priestoru o celkovej výmere 71,84 m², tvoriaceho kaviareň. Z obsahu nájomnej zmluvy č. X., ktorá bola účastníkmi uzavretá 16. apríla 2002 (viď č.l. 7 spisu) a jej dodatku

č. 1/2002 uzavretého 11. novembra 2002 (viď č.l. 13 spisu) však je nesporné, že i keď celková výmera nebytového priestoru (obchodného a obslužného) je zhodná s výmerou v nájomnej zmluve, hoci neskôr bola dodatkom upravená na 45,76 m², prenajatý nebytový priestor sa netýkal prevádzky kaviarne ale obchodného priestoru určeného na predaj priemyselného tovaru a priestoru pre poskytovanie služieb, a to opravu obuvi. Preto tvrdenie žalobcu, že žalovaný nebytový priestor, ktorý bol predmetom nájomnej zmluvy č. X. (t.j. obchodný priestor na predaj priemyselného tovaru a priestor pre poskytovanie služieb, a to opravu obuvi), bezdôvodne užíval v roku 2007, že znemožnil jeho užívanie žalobcovi, ako i že kľúče od neho odovzdal 14. marca 2008, sa vzhľadom na vyššie uvedené javí byť pochybným a žalobca iným hodnoverným spôsobom nepreukázal opak. Z obsahu spisu je totiž nesporné, že medzi účastníkmi konania bolo uzavretých viacero nájomných zmlúv, ktorých predmetom boli nebytové priestory v podchode na T. v Bratislave, o čom svedčia aj v spise založené súdne rozhodnutia vydané v konaniach o vypratanie nebytového priestoru – napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 10. apríla 2007 č.k. 22 Cb 20/2007-38 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. januára 2007 sp. zn. 6 Cob 67/2007. Keďže žalobca nevedel jednoznačne preukázať, od ktorého nebytového priestoru, resp. ktorých nebytových priestorov žalovaný 14. marca 2008 odovzdal kľúče, a len zotrval na vyjadrení, že žalovaný v súvislosti s nebytovým priestorom, ktorý je predmetom sporu, odovzdal v uvedený deň kľúče v dôsledku podania žaloby o vypratanie nebytového priestoru, pričom podanie žaloby o vypratanie tohto priestoru nepreukázal, a žalovaný počas celého konania trval na tom, že odovzdanie kľúčov sa sporného nebytového priestoru v uvedený deň netýkalo, správne odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, čo neumožňuje súdu prijať záver o pravdivosti tohto tvrdenia. Výpoveď svedkyne M. C., ktorá vykonávala od roku 2002 správkyniu podchodu, na ktorú poukazuje žalobca, je v tomto smere neurčitá, nejednoznačná a uvedené pochybnosti neodstraňuje. Vzhľadom na vyššie uvedené nejednoznačné a vzájomne protichodné, až odporujúce si tvrdenia žalobcu, je preto plne opodstatnený záver odvolacieho súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažovalo, keď nad všetky pochybnosti nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré malo vzniknúť užívaním nebytového priestoru bez právneho dôvodu v roku 2007.

Dovolací sú považuje za potrebné na tomto mieste stručne pripomenúť, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd musí vo svojom rozhodnutí vychádzať zo stavu, ktorý zodpovedá a/ dokázaným tvrdeniam účastníkov konania,

b/ skutočnostiam, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné a súd o ich pravdivosti nemá dôvodné pochybnosti, c/ skutočnostiam, ktoré nie je nutné dokazovať (§ 121 O.s.p.) a skutočnostiam vyplývajúcim z právnych alebo skutkových domniek a d/ právnym fikciám. Ak žalobca chce byť v konaní úspešný, musí v žalobe uviesť skutočnosti odôvodňujúce ním uplatňovaný nárok a o týchto skutočnostiach je povinný predložiť plný dôkaz. Ide o situáciu, kedy účastník preukáže bez pochybností svoje tvrdenia. Ak však protistrana predloží dôkaz, ktorým úspešne vyvráti alebo spochybni tvrdenia protistrany, nemôže súd považovať takého tvrdenie za preukázané a z tohto dôvodu musí byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

Na základe uvedeného možno uzavrieť, že sa žalobcovi v dovolacom konaní nepodarilo spochybníť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom a že žalobca neopodstatnene napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Keďže nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

3. Pokiaľ žalobca vo zvyšnej časti dovolania napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania, treba poukázať na to, že touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže ani v konaní odvolacieho súdu v tejto časti nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p., dovolanie v uvedenej časti bolo preto potrebné odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd ale žalovanému nepriznal náhradu trov, pretože síce podal návrh na ich priznanie, ale tieto v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil a okrem trov právneho zastúpenia iné trovy žalovaného v dovolacom konaní zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júla 2013

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková